Lietas Nr. 116005516
Lietas arhīva Nr. 1-0055-16

S P R I E D U M S
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2016. gada 14. aprīlī

Jēkabpils rajona tiesa:

tiesnese Lilita Bārbale, rakstveida procesā izskatot administratīvā pārkāpuma lietu par **SIA /Nosaukums/,** reģistrācijas numurs /numurs/, saukšanu pie administratīvās atbildības saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk - LAPK) 163.[1] panta pirmo daļu un 166.[10] pantu, sakarā ar SIA /Nosaukums/ iesniegto sūdzību par Valsts ieņēmumu dienesta 2016. gada 5. februāra lēmumu Nr. 22.11-1/895,

konstatēja:

/Nosaukums 2/ vecākā tirgus uzraudzības eksperte /pers. A/ 2015. gada 22. oktobrī sastādījusi uz SIA /Nosaukums/ Administratīvā pārkāpuma protokolu RC Nr. 200311 par 2015. gada 2. septembrī tirdzniecības un uzpirkšanas vietā /adrese/ konstatēto pārkāpumu, proti, par to, ka pārdošanā atradušies 12 zelta izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktā proves zīmoga; trīs sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktā proves zīmoga, viens sudraba auskars, kurš neatbilst preču drošuma prasībām, jo kadmija (Cd) saturs izstrādājumā pārsniedz 0,01% no metāla svara (biroja 01.10.2015 Ekspertīzes akts Nr.2-2-185/2015 ieraksts Nr. 14) un kurš saskaņā ar SIA /Nosaukums/ iesniegtajiem preču attaisnojuma dokumentiem - 2014. gada 9. oktobra Pirkuma līgumu 3957.18 un Atsavināšanas aktu Nr. 601, laists brīvā apgrozībā pēc 2011.gada 10.decembra.

Protokolā norādīts, ka ar šādām darbībām SIA /Nosaukums/ pārkāpis Likuma „Par valsts proves uzraudzību" 9.panta pirmajā daļa noteikto, ka Latvijas Republikā izgatavotam, kā arī ievestam (importētam) dārgmetālu izstrādājumam jābūt zīmogotam ar Latvijas Republikas vai Eiropas Savienības dalībvalsts, Šveices Konfederācijas, Turcijas vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilnvarotas un neatkarīgas proves uzraudzības iestādes (publiskas vai privātas) zīmogu vai proves zīmogu vai (3) Konvencijā par dārgmetālu izstrādājumu pārbaudi un zīmogošanu noteikto vienoto pārbaudes zīmogu.

Protokolā norādīts, ka pārkāpts arī 2002. gada 20.augusta Ministru kabineta noteikumu Nr.367 „Kārtība, kādā reģistrējamas saimnieciskās darbības vietas darbam ar dārgmetāliem, dārgakmeņiem un to izstrādājumiem, to obligātās provēšanas un marķēšanas kārtība un neprovētu dārgmetālu, dārgakmeņu un to izstrādājumu uzglabāšanas kārtība" 23.punkts, kurā noteikts, ka dārgmetālu izstrādājumi, kā arī briljanti (dimanti), rubīni, safīri, smaragdi un to izstrādājumi, kas ir ievesti izlaišanai brīvam apgrozījumam vai ražoti Latvijā (izņemot eksportam paredzētās preces) ir obligāti provējami saskaņā ar likumu „Par valsts proves uzraudzību" un šiem noteikumiem.

Protokolā norādīts, ka pārkāpts arī minēto Noteikumu 30.punkts, kurā noteikts, ka tādu dārgmetālu un dārgakmeņu izstrādājumu provēšanu birojā, kas Latvijā iepirkti (pieņemti realizācijai) no fiziskām vai juridiskām personām, kuras neveic saimniecisko darbību ar dārgmetāliem, dārgakmeņiem un to izstrādājumiem, nodrošina šo izstrādājumu iepircējs — saimnieciskās darbības veicējs.

Pārkāpts arī minēto Noteikumu 70.punkts, kurā noteikts, ka dārgmetālu un dārgakmeņu izstrādājumus, kuri iepirkti (pieņemti) kā izejvielas, kā arī dārgmetālu izstrādājumu komplektējošās daļas - ķēdīšu un aproču aizdares, auskaru kājiņu sprostgredzeni -, ja tās netiks izmantotas citu izstrādājumu remontam vai izgatavošanai, iepircējs (pieņēmējs) salauž iepirkšanas (pieņemšanas) brīdī, iznīcinot proves zīmogu (valsts garantijas zīmi).

Protokolā norādīts, ka pārkāpta Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr.1907/2006 (2006.gada18.decembris), kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu XVIL pielikuma „Dažu bīstamu vielu, preparātu un izstrādājumu ražošanas, tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumi" 23.ieraksta „Kadmijs" otrās slejas 10.punkta ii) apakšpunkts, kurā ir teikts, ka neizmanto vai nelaiž tirgū, ja kadmija koncentrācija ir vienāda vai pārsniedz 0,01% no metāla svara juvelierizstrādājumu metāla daļās un to piemēro no 2011.gada 10.decembra (skat. Komisijas Regulu (ES) Nr.494.2011 (2011.gada 20.maijs), ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr.1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH), attiecībā uz XVIL pielikumu (kadmiju) un Labojumus Komisijas Regulā (ES) Nr.494.2011 (2011.gada 20.maijs), ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr.1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH), attiecībā uz XVII pielikumu (kadmiju).

Protokolā norādīts, ka SIA /Nosaukums/ ar šādām darbībām ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kurš paredzēts LAPK 163.[1] panta pirmajā daļā, kurā noteikta atbildība par dārgmetālu, dārgakmeņu vai to izstrādājumu provēšanas prasību vai dārgmetālu izstrādājumu zīmogošanas prasību pārkāpšanu.

Kā arī pārkāpts LAPK 166.[10] pants, kurā noteikta atbildība par tādu preču ievietošanu tirgū, piedāvāšanu vai pārdošanu, kurās ķīmisko vielu daudzums vai radiācijas līmenis pārsniedz normatīvajos aktos noteiktās normas.

Ar Valsts ieņēmumu dienesta amatpersonas 2015.gada 1.decembra lēmumu RC200311/734p par saukšanu pie administratīvās atbildības SIA /Nosaukums/ sodīta par administratīvā pārkāpuma, kurš paredzēts LAPK 163.[1] panta pirmajā daļā izdarīšanu ar naudas sodu 170 *euro*, konfiscējot ar VSIA /Nosaukums 2/ 2015. gada 2. septembra aktu Nr. 1-1-205/2015 par vērtību atlasi laboratoriskajai ekspertīzei izņemto sudraba izstrādājumu.

Par minēto lēmumu SIA /Nosaukums/ iesniegusi sūdzību, kura ar Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores I. Pētersones 2016. gada 5. februāra lēmumu Nr. 22.11-1/895 noraidīta, bet 2015. gada 1. decembra Valsts ieņēmumu dienesta amatpersonas lēmums RC200311/734p, atstāts negrozīts.

Lēmumā, izvērtējot administratīvā pārkāpuma lietas materiālus un SIA /Nosaukums/ sūdzībā norādītos argumentus kopumā, secināts, ka VID Nodokļu kontroles pārvaldes Juridiskās daļas Trešās administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanas nodaļas vadītāja J.Mukāna 2015. gada 1. decembra lēmums RC200311/734p atstājams negrozīts.

Lēmumā norādīts, ka 2015.gada 2.septembrī VSIA /Nosaukums 2/ darbinieki veicot pārbaudi SIA /Nosaukums/ tirdzniecības un uzpirkšanas vietā /adrese/, konstatēti zelta un sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktajiem proves zīmogiem, un viens sudraba izstrādājums, kas neatbilst

preču drošuma prasībām. Pārdošanā atradušies divpadsmit zelta izstrādājumi un trīs sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktajiem proves zīmogiem.

Likuma "Par valsts proves uzraudzību" 9. panta pirmajā daļā esot noteikts, ka Latvijas Republikā izgatavotam, kā arī ievestam (importētam) dārgmetālu izstrādājumam jābūt zīmogotam ar Latvijas Republikas vai Eiropas Savienības dalībvalsts, Šveices Konfederācijas, Turcijas vai Eiropas Ekonomikas zonas valsts pilnvarotas un neatkarīgas proves uzraudzības iestādes (publiskas vai privātas) zīmogu vai proves zīmogu vai Konvencijā par dārgmetālu izstrādājumu pārbaudi un zīmogošanu noteikto vienoto pārbaudes zīmogu.

Ministru kabineta 2002.gada 20.augusta noteikumu Nr.367 "Kārtība, kādā reģistrējamas saimnieciskās darbības vietas darbam ar dārgmetāliem, dārgakmeņiem un to izstrādājumiem, to obligātās provēšanas un marķēšanas kārtība un neprovētu dārgmetālu, dārgakmeņu un to izstrādājumu uzglabāšanas kārtība" 23.punkts nosakot, ka dārgmetālu izstrādājumi, kā arī briljanti (dimanti), rubīni, safīri, smaragdi un to izstrādājumi, kas ir ievesti izlaišanai brīvam apgrozījumam vai ražoti Latvijā (izņemot eksportam paredzētās preces), ir obligāti provējami saskaņā ar likumu "Par valsts proves uzraudzību" un šiem noteikumiem.

Noteikumu Nr.367 30.punkts nosakot, ka tādu dārgmetālu un dārgakmeņu izstrādājumu provēšanu birojā, kas Latvijā iepirkti (pieņemti realizācijai) no fiziskām vai juridiskām personām, kuras neveic saimniecisko darbību ar dārgmetāliem, dārgakmeņiem un to izstrādājumiem, nodrošina šo izstrādājumu iepircējs - saimnieciskās darbības veicējs.

Konstatējot likuma "Par valsts proves uzraudzību" 9.panta pirmajā daļā noteikto un noteikumu Nr.367 23. un 30.punktā paredzēto pārkāpumu, ticis atzīts, ka SIA /Nosaukums/ izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kurš paredzēts LAPK 163.[1] panta pirmajā daļā, proti pārkāpusi dārgmetālu, dārgakmeņu vai to izstrādājumu provēšanas prasības vai dārgmetālu izstrādājumu zīmogošanas prasības, par ko fiziskajām vai juridiskajām personām izsaka brīdinājumu vai uzliek naudas sodu līdz piecsimt septiņdesmit *euro*.

Ticis konstatēts, ka pārdošanā atradies viens sudraba izstrādājums (auskars), kurš nav atbildis preču drošuma prasībām, jo kadmija (Cd) saturs pārsniedzis 0,01°A no metāla svara (VSIA /Nosaukums 2/ 2015.gada 1.oktobra ekspertīzes akta Nr.2-2-185/20114.punkts), un kurš saskaņā ar SIA /Nosaukums/ iesniegtajiem preču attaisnojuma dokumentiem- 2014.gada 9.oktobra pirkuma līgumu Nr.3957.18 un atsavināšanas aktu Nr.601) laists brīvā apgrozībā pēc 2011.gada 10.decembra.

Ar VSIA/Nosaukums 2/ 2015.gada 2.septembra aktu Nr.1.205/2015 par vērtību atlasi laboratoriskajai ekspertīzei ticis izņemts viens sudraba izstrādājums (2015.gada 1.oktobra ekspertīzes akta Nr.2-2-185/2015 14.punkts), kurš nodots glabāšanā VSIA /Nosaukums 2/. Eiropas Parlamenta un Padomes 2006.gada 18.decembra regulas (EK) Nr.1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu unierobežošanu (REACH), 17.pielikuma "Dažu bīstamu vielu, preparātu izstrādājumu ražošanas, tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumi" 23.ieraksta"Kadmijs" otrās slejas 10.punkta ii) apakšpunktā noteikts, ka izstrādājumi neizmanto vai nelaiž tirgū, ja kadmija koncentrācija ir vienāda vai pārsniedz 0,01% no metāla svara juvelierizstrādājumu metāla daļās un to piemēro no 2011.gada 10.decembra.

Tādējādi ticis atzīts, ka pārkāpjot Eiropas Parlamenta un Padomes 2006.gada 18.decembra regulu (EK) Nr.1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu ierobežošanu (REACH), 17.pielikuma „Dažu bīstamu vielu, preparātu izstrādājumu ražošanas, tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumi" 23.ieraksta „Kadmijs" otrās slejas 10.punkta ii) apakšpunktu, SIA /Nosaukums/ ir izdarījusi administratīvo pārkāpumu, kurš paredzēts Latvijas APK 166. [10] pantā, proti ievietojusi tirgū, piedāvājusi, pārdevusi tādas preces, kurās ķīmisko vielu daudzums vai radiācijas līmenis pārsniedz normatīvajos aktos noteiktās normas, par ko fiziskajām personām uzliek naudas sodu no trīsdesmit pieciem līdz septiņsimt *euro*, bet juridiskajām personām- no divsimt astoņdesmit līdz četrpadsmit tūkstošiem *euro*, konfiscējot šīs preces vai bez konfiskācijas.

Lēmumā ticis vērtēts arī SIA /Nosaukums/ arguments par to, ka SIA /Nosaukums/ izstrādājis noteikumus, saskaņā ar kuriem, darbiniekiem, konstatējot, ka zelta vai sudraba izstrādājums marķēts Eiropas Savienības marķējumu, nepieciešams novērtēt zelta vai sudraba izstrādājumu. Gadījumā, ja zelta vai sudraba izstrādājums ir vizuāli nepievilcīgs un no praktiskā viedokļa to neatmaksājoties pārbaudīt VSIA /Nosaukums 2/, tad darbiniekiem esot noteikts, ka šie izstrādājumi esot jātirgo kā lūžņi. Tāpēc SIA /Nosaukums/darbiniece tā arī rīkojusies un šos izstrādājumus tirgojusi kā lūžņus. Papildus pie paskaidrojuma tikušas pievienotas pavadzīmes, kurās redzams, ka SIA /Nosaukums/ konkrētos zelta un sudraba izstrādājumus ir pārvietojusi un tirgojusi kā zelta un sudraba lūžņus. VSIA /Nosaukums 2/ pārbaudījis 148 izstrādājumus, kas atbilduši visiem VSIA /Nosaukums 2/ standartiem, līdz ar to, ja gadījumā SIA /Nosaukums/ esot pārkāpis likumu, tad tomēr līdz izteikt brīdinājumu un paskaidrot, kā rīkoties, tirgojot nelikvīdu zeltu. Vērtēti arī SIA /Nosaukums/ iesniegtie rakstveida pierādījumi- iekšējās pavadzīmes par zelta izstrādājumu lūžņu iekšējo apriti, no kurām redzams, ka SIA /Nosaukums/ darbinieki zelta izstrādājumus pārvietojuši pārdošanai uz citām filiālēm kā lūžņus.

Iestāde atzinusi, ka personai ir tendence sevi aizstāvēt, proti, vainīgo personu paskaidrojumi pēc pārkāpuma konstatēšanas parasti esot vērsti uz savas vainas noliegšanu, un rīcība pēc pārkāpuma parasti vērsta uz to, lai iegūtu pierādījumus sevis attaisnošanai, pēc pārkāpuma konstatēšanas iesniegtajiem paskaidrojumiem un iesniegtajiem dokumentiem esot piešķirama zemāka ticamība, kā pierādījumiem, kuri iegūti pārbaudes laikā, līdz ar ko neesot piešķirama ticamība SIA /Nosaukums/ argumentam par to, ka divpadsmit zelta un trīs sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktajiem proves zīmogiem, atradušies nevis pārdošanā, bet glabāšanā, jo SIA /Nosaukums/' valdes loceklis savā 2015. gada 19. oktobra paskaidrojumā atzinis minēto izstrādājumu tirgošanas faktu, paskaidrojot, ka tie tikuši tirgoti kā lūžņi.

Lēmumā ir atsauce arī uz LAPK 22.pantā noteikto administratīvā soda mērķi, atsauce uz LAPK 32. pantu par soda noteikšanu, atsauce uz L APK 33. un 34. pantu, par apstākļiem, kuri ņemami vērā nosakot sodu.

Lēmumā, sakarā ar SIA /Nosaukums/ lūgumu, tikusi vērtēta arī iespēja piemērot Latvijas APK 25. pantu, atbilstoši LAPK 7. pantā noteiktajam un 32. pantam.

Līdz ar minēto Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektore atzinusi, ka nav pamata VID Nodokļu pārvaldes kontroles Juridiskās daļas Trešās administratīvo pārkāpumu lietu izskatīšanas nodaļas vadītāja J. Mukāna 2015.gada 1.decembra lēmuma Nr.RC200311/734p par SIA /Nosaukums/ saukšanu pie administratīvās atbildības, grozīšanai vai atcelšanai.

Par minēto VID ģenerāldirektores lēmumu SIA/Nosaukums/ 2016. gada 25. februārī iesniedzis sūdzību Jēkabpils rajona tiesā.

Sūdzībā norādīts, ka SIA/Nosaukums/, nepiekrīt šādam lēmumam tā nepareizības un nepamatotības, pēc būtības, dēļ, uzskatot, ka VID amatpersonas nav izvērtējušas iesniegtos paskaidrojumus un pierādījumus un pārsūdz lēmumu pilnā apmērā.

Sūdzībā norādīts, ka 2015.gada 2.septembrī VSIA /Nosaukums 2/ amatpersonas, veikušas pārbaudi SIA /Nosaukums/ tirdzniecības un uzpirkšanas vietā /adrese/, kur tikuši konstatēti zelta un sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktajiem proves zīmogiem, un viens sudraba izstrādājums, kas nav atbildis preču drošuma prasībām, kā rezultātā minētie izstrādājumi tikuši izņemti ekspertīzes veikšanai, kuras laikā ticis konstatēts, ka pārdošanā atrodas divpadsmit zelta izstrādājumi un trīs sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktajiem proves zīmogiem un viens sudraba izstrādājums (auskars), kurš nav atbildis preču drošuma prasībām, jo kadmija (Cd) saturs pārsniedzis 0,01% no metāla svara.

SIA /Nosaukums/ par šiem faktiem iesniegusi paskaidrojumus un VSIA /Nosaukums 2/ pieprasītos papildus dokumentus.

Paskaidrojumos SIA /Nosaukums/ vairākkārt esot, minējusi, ka zelta izstrādājumi struktūrvienībā tikuši glabāti, nevis tirgoti, līdz Sabiedrības valde pieņems lēmumu par tālāko rīcību ar šādiem zelta un sudraba izstrādājumiem, brīdī, kad VSIA /Nosaukums 2/ amatpersonas lūgušas uzrādīt zeltu, VSIA

/Nosaukums 2/ darbinieki neesot norādījuši, ka jāuzrāda tikai tirdzniecībā esošie izstrādājumi, kā rezultātā Sabiedrības darbiniece uzrādījusi visus zelta un sudraba izstrādājumus, arī lūžņus, kas nav atradušies tirdzniecībā, bet vien glabāšanā. SIA /Nosaukums/ lietas ietvaros esot vairākkārtīgi sniegusi paskaidrojumus, ka izņemtie zelta un sudraba izstrādājumi neesot laisti brīvā apgrozībā, kā to norādot, gan VSIA /Nosaukums 2/, gan VID amatpersonas, atsaucoties uz SIA /Nosaukums/ iesniegto Iekšējo pavadzīmi Nr.658 no 2015.gada 17. jūlija, kas norādot uz to, ka SIA /Nosaukums/ ir pārvietojusi minētos zelta un sudraba izstrādājumus starp Sabiedrības filiālēm tirdzniecības nolūkā, kaut gan tas ticis darīts drošības apsvērumu dēļ, jo filiālēs neesot droši uzglabāt lielu daudzumu zelta un sudraba izstrādājumu, tādēļ attiecīgi izstrādājumi tiekot pārvietoti uz citu filiāli.

Sūdzībā norādīts, ka SIA /Nosaukums/ esot paskaidrojusi arī, ka saskaņā ar izstrādātajiem noteikumiem darbiniekiem, konstatējot, ja zelta vai sudraba izstrādājums ir marķēts ar Eiropas Savienības marķējumu, nepieciešams novērtēt zelta vai sudraba izstrādājumu. Gadījumā, ja zelta vai sudraba izstrādājums ir vizuāli nepievilcīgs un no praktiskā viedokļa to neatmaksājas pārbaudīt /Nosaukums 2/, darbiniekam šie izstrādājumi jāglabā kā lūžņi. Šajā gadījumā darbiniece tā arī rīkojusies, šos izstrādājumus glabājot kā lūžņus, kurus pēc /Nosaukums 2/ amatpersonas lūguma uzrādījusi. Administratīvās lietas ietvaros /Nosaukums 2/ tikušas iesniegtas pavadzīmes, kurās esot redzams, ka darbinieki konkrētos zelta un sudraba izstrādājumus ir pārvietojuši kā zelta un sudraba lūžņus.

Sūdzībā norādīts, ka SIA /Nosaukums/ arī paskaidrojot, ka zelta izstrādājums, kuram ekspertīzes rezultātā noteikta paaugstināta kadmija koncentrācija, kas pārsniedz pieļauto normu, neesot atradies tirdzniecībā, bet gan glabāšanā, ko arī darbiniece uzrādījusi pēc/Nosaukums 2/ amatpersonas lūguma, kaut gan šis zelta izstrādājums neesot ticis tirgots. Savukārt VID amatpersonas, savos lēmumos norādot, ka saskaņā ar iesniegtajiem preču attaisnojuma dokumentiem, tas esot 2014.gada 9.oktobra pirkuma līgums Nr.3957.18 un atsavināšanas akts Nr.601, izstrādājums esot laists brīvā apgrozībā, kaut gan noslēdzot minēto pirkuma līgumu SIA /Nosaukums/ neesot uzsākusi izstrādājuma tirdzniecību, bet gan nopirkusi to glabāšanai, līdz lems par turpmāko rīcību ar šo izstrādājumu.

Sūdzībā norādīts, ka sakarā ar to, ka minētie zelta un sudraba izstrādājuma lūžņi neesot bijuši paredzēti tirdzniecībai, bet gan glabāšanai, SIA /Nosaukums/ uzskatot, ka neesot pārkāptas LAPK 163.[1] panta pirmajā daļā un 166.[10] pantā noteiktās prasības. Gadījumā, ja SIA /Nosaukums/ uzglabājot administratīvās lietas ietvaros pārbaudītos zelta un sudraba izstrādājumus, ir pārkāpusi likumdošanā noteikto, SIA /Nosaukums/ esot lūgusi izteikt mutisku brīdinājumu, un SIA /Nosaukums/ sadarbojoties ar VSIA /Nosaukums 2/, ņemšot vērā ieteikumus par tādu zelta un sudraba izstrādājumu glabāšanu, jo patreiz SIA /Nosaukums/ nesaskatot administratīvā pārkāpuma sastāvu, bet attiecīgie viņas lūgumi neesot tikuši ņemti vērā.

Pamatojot sūdzību ar LAPK 279.pantu un 280.pantu, Sūdzības iesniedzējs lūdz tiesu atcelt VID Ģenerāldirektores 2016. gada 5. februāra Lēmumu Nr.22.11-1/895.

Pārbaudījusi un novērtējusi administratīvā pārkāpuma lietā esošos pierādījumus, tiesa atzīst, ka Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores I.Pētersones 2016. gada 5.februāra lēmums Nr. 22.11-1/895 (turpmāk tekstā arī kā Lēmums) ir likumīgs, pamatots un atstājams negrozīts, bet SIA /Nosaukums/ sūdzība nav pamatota un ir noraidāma.

Atbilstoši LAPK 289.[6] panta septītajai daļai, tiesa, izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, izlemj šādus jautājumus: 1) vai ir noticis administratīvais pārkāpums; 2) vai persona, kuru sauc pie administratīvās atbildības, ir vainīga šā administratīvā pārkāpuma izdarīšanā; 3) vai persona ir sodāma par šo administratīvo pārkāpumu; 4) vai ir apstākļi, kas pastiprina vai mīkstina atbildību; 5) kāds administratīvais sods piemērojams personai [..].

Iepazīstoties ar lietas materiāliem, tiesa nekonstatē LAPK 289.[12] panta pirmajā daļā reglamentēto, ka administratīvās lietas izskatīšanas procesā būtu pieļauti būtiski procesuālie pārkāpumi, kas būtu par pamatu amatpersonas un iestādes pieņemtā lēmuma atcelšanai.

Sūdzības iesniedzējs saukts pie administratīvās atbildības par LAPK 163.[1] panta pirmajā daļā un 166.[10] pantā paredzēto pārkāpumu izdarīšanu un līdz ar to tiesai jāpārbauda, vai VID amatpersona Sūdzības iesniedzēja rīcībā ir pareizi konstatējusi konkrēto administratīvo pārkāpumu sastāvu.

Būtiskākais no nosacījumiem, kas nodrošina likumības ievērošanu, ir pietiekamu un likumā atļautu pierādījumu iegūšana.

LAPK 243. pants paredz, ka pierādījumi administratīvā pārkāpuma lietā ir jebkuras LAPK paredzētajā kārtībā iegūtas un noteiktā procesuālā formā nostiprinātas ziņas par faktiem, kurus administratīvā pārkāpuma lietvedībā iesaistītās personas savas kompetences ietvaros izmanto, lai pierādītu administratīvā pārkāpuma esamību un noskaidrotu citus apstākļus, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Kā pierādījumus var izmantot tikai ticamas, attiecināmas un pieļaujamas ziņas par faktiem, iegūtie fakti vai ziņas jāvērtē kopumā un savstarpējā sakarībā.

Tikai uz likumā noteiktā kārtībā iegūtiem pierādījumiem ir pamats izdarīt secinājumus par prettiesiskas un administratīvi sodāmas rīcības esamību tās personas darbībās, par kuras saukšanu pie administratīvās atbildības tiek lemts.

Tiesa atzīst, ka lietas materiālos esošie pierādījumi ir pietiekami un atzīstami par pieļaujamiem, lai bez saprātīgām šaubām apgalvotu, ka sūdzības iesniedzējs ir pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 163.[1] panta pirmās daļas un, proti, ka 2015. gada 2. septembrī VSIA /Nosaukums 2/ darbinieku pārbaudē SIA /Nosaukums/ tirdzniecības un uzpirkšanas vietā /adrese/ konstatēts pārkāpums, proti, pārdošanā atradušies 12 zelta izstrādājumi bez Latvijas Republikā noteiktā proves zīmoga un trīs sudraba izstrādājumi bez Latvijas Republikā, tādējādi pārkāpta likuma "Par proves uzraudzību'' 9. panta pirmā daļa, kā arī Ministru kabineta 2002. gada 20. augusta noteikumu Nr. 367 "Kārtība, kādā reģistrējamas saimnieciskās darbības vietas darbam ar dārgmetāliem, dārgakmeņiem un to izstrādājumiem, to obligātās provēšanas un marķēšanas kārtība un neprovētu dārgmetālu, dārgakmeņu un to izstrādājumu uzglabāšanas kārtība" 23. punkts un 30. punkts.

Tāpat Sūdzības iesniedzējs pamatoti saukts pie administratīvās atbildības pēc LAPK 166.[10] panta, - par to, ka 2015. gada 2. septembrī VSIA /Nosaukums 2/ darbinieku pārbaudē SIA /Nosaukums/ tirdzniecības un uzpirkšanas vietā /adrese/ konstatēts pārkāpums, proti, pārdošanā atradies viens sudraba auskars, kurš neatbilst preču drošuma prasībām, jo kadmija (Cd) saturs izstrādājumā pārsniedz 0,01% no metāla svara un kurš saskaņā ar SIA /Nosaukums/ iesniegtajiem preču attaisnojuma dokumentiem - 2014. gada 9. oktobra Pirkuma līgumu 3957.18 un Atsavināšanas aktu Nr.601, laists brīvā apgrozībā pēc 2011.gada 10.decembra, tādējādi pārkāpta Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 18. decembra regulas (EK) Nr. 1907/2006, kas attiecas uz ķimikāliju reģistrēšanu, vērtēšanu, licencēšanu un ierobežošanu (REACH), 17.pielikumu ''Dažu bīstamu vielu, preparātu un izstrādājumu ražošanas, tirgū laišanas un lietošanas ierobežojumi'' 23 ieraksta "kadmijs'' otrās slejas 10. punkta ii apakšpunktā noteikto.

Pārkāpumi pierādīti ar VSIA /Nosaukums 2/ 2015. gada 2. septembra pārbaudes aktu Nr. 1-1-204/2015, ar VSIA /Nosaukums 2/ 2015. gada 21. septembra aktu Nr. 1-1-216/2015 par ekspertīzei atlasīto vērtību pieņemšanu, ar VSIA /Nosaukums 2/ aktu Nr. 1-1-205/2015 par vērtību atlasi laboratoriskajai ekspertīzei, ar VSIA '/Nosaukums 2/ Ekspertīzes aktu Nr. 2-2-185/2015, ar VSIA /Nosaukums 2/ administratīvā pārkāpuma protokolu RC Nr. 200311.

SIA /Nosaukums/ pēc LAPK 163.[1] panta pirmās daļas sodīta ar naudas sodu 170 *euro*, pēc LAPK 166.[10] panta sodīta ar naudas sodu 480 *euro*, konfiscējot preci, kurai pārsniegts pieļaujamo bīstamo vielu daudzums, un saskaņā ar LAPK 35. panta otro daļu, galīgais sods noteikts 480 *euro*, konfiscējot minēto preci.

Tiesa, pārbaudījusi iestādes pieņemtā lēmuma motivāciju, atzīst, ka iestāde ir pareizi novērtējusi lietas faktiskos un tiesiskos apstākļus. Iestādes Lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pietiekams , līdz ar ko tiesa tam pievienojas un atbilstoši LAPK 289.[13] panta trešajai daļai izvērstāks

argumentu izklāsts nav nepieciešams un tas netiek sniegts, jo saskaņā ar šī panta trešajā daļā noteikto, ja tiesnesis , izskatot sūdzību, atzīst, ka iestādes lēmumā ietvertais pamatojums ir pareizus un pilnībā pietiekams, viņš par sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas iestādes nolēmuma motivācijai. Šajā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Papildus iestādes motivācijai un argumentiem, tiesa izsaka savus secinājumus par sūdzībā norādīto.

Saskaņā ar LAPK 243. panta ceturto daļu, ja vien administratīvā pārkāpuma lietvedībā netiek pierādīts pretējais, bez papildus procesuālo darbību veikšanas par pierādījumu uzskatāmas ziņas par faktiem, kuras administratīvā pārkāpuma konstatēšanas brīdī administratīvā pārkāpuma protokolā fiksējusi amatpersona.

SIA /Nosaukums/ gan savā sākotnējā sūdzībā par amatpersonas pieņemto lēmumu, gan sūdzībā VID ģenerāldirektorei nav apstrīdējis pārbaudes aktā un administratīvā pārkāpuma protokolā fiksētos faktiskos apstākļus, bet pastāv uz to, ka izņemtie izstrādājumi tikuši tikai glabāti, ka saimnieciskā darbība ar tiem nav veikta, ka izstrādājumi drošības apsvērumu dēļ tikuši pārvadāti no viena uzpirkšanas punkta uz citu. Šāds paskaidrojums savukārt ir pretrunā ar sākotnēji sniegto paskaidrojumu par to, ka konkrētie izstrādājumi tomēr tikuši tirgoti kā lūžņi.

Līdz ar ko šādi pretrunīgi pašas SIA /Nosaukums/ paskaidrojumi par lietas apstākļiem, atzīstami kā nepamatoti. Sūdzības iesniedzējs pēc būtības faktiski neapstrīd pārbaudes aktā fiksēto, ka veicot 51 kā sudraba un 97 kā zelta marķētu izstrādājumu apskati, no tiem atlasīti konkrētie izstrādājumi, kuriem nav noteiktā proves zīmoga nospieduma.

Nevienu citu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem, un būtu par pamatu Lēmuma atcelšanai, sūdzības iesniedzējs nav norādījis. Fakts, ka persona, kas ir saukta pie administratīvās atbildības, pauž atšķirīgu un arī pati sev pretrunīgu viedokli un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar kalpot par pamatu, lai atceltu iestādes lēmumu, savukārt sūdzības iesniedzēja nepiekrišana iestādes pierādījumu vērtējumam nevar tikt uzskatīta par likuma normu pārkāpumu un būt par pamatu lēmuma atcelšanai.

Turklāt no sūdzības satura izriet, ka SIA/Nosaukums/ tomēr nav pilnībā pārliecināts par savu nevainīgumu, jo ir lūdzis arī mīkstināt sodu un aprobežoties tikai ar brīdinājumu.

Tiesa konstatē, ka iestāde ir objektīvi izvērtējusi pierādījumus un izdarījusi objektīvus secinājumus.

Iestādes izdarītie secinājumi par atbildību mīkstinošajiem un pastiprinošajiem apstākļiem un attiecīgā soda piemērošanas motivācija balstīta uz noskaidrotajiem lietas faktiskajiem apstākļiem, pareizi un pietiekamā apjomā novērtēti, saistībā ar normatīvajiem aktiem, kas attiecas uz konkrētā administratīvā pārkāpuma gan tiesisko regulējumu, gan pārkāpējas personību. Lēmumā ir analizēti apstākļi, kas ņemti vērā nosakot sodu SIA /Nosaukums/, ir motivēts, kāpēc fakti tiek vērtēti tieši tā, nevis citādi.

Tiesa nekonstatē apstākļus, kas liktu apšaubīt lēmumā izdarītos secinājumus par SIA /Nosaukums/ piemērotā soda atbilstību inkriminēto administratīvo pārkāpumu raksturam un smagumam, tāpēc arī pievienojas Lēmumā norādītajai motivācijai un detalizēti to neatkārto.

Tiesa konstatē, ka piemērotais naudas sods ne par katru atsevišķo administratīvo pārkāpumu, ne arī pēc to kopības, nav maksimālā iespējamā naudas soda sankcija, kāda paredzēta par konkrētajiem administratīvajiem pārkāpumiem.

Tādējādi, tiesa atzīst, ka sods ir ticis noteikts atbilstoši likumā paredzētajam un ne soda mīkstināšanai, ne atbrīvošanai no soda par izdarīto, nav likumīga pamata.

Sakarā ar minēto, tiesa atzīst, ka Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores I. Pētersones 2016. gada 5 februāra lēmums Nr. 22.11-1/895 administratīvā pārkāpuma lietā atstājams negrozīts, bet sūdzība noraidāma pilnībā.

Pamatojoties uz minēto un saskaņā ar Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa 289.^{6} , 289.^{12} , 289.^{13} pantu, tiesa

nosprieda

Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektores I. Pētersones 2016. gada 5. februāra lēmumu Nr. 22.11-1/895 administratīvā pārkāpuma lietā **atstāt negrozītu.**

SIA/Nosaukums/, reģistrācijas numurs/numurs/, **sūdzību noraidīt.**

Spriedumu 10 (desmit) darba dienu laikā no nolēmuma paziņošanas dienas lietas dalībnieks var pārsūdzēt Zemgales apgabaltiesā, sūdzību iesniedzot Jēkabpils rajona tiesā.

Spriedums sastādīts 2016. gada 14. aprīlī.

Tiesnese L. Bārbale